

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת מוֹשְׁפָטִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"א - חלק י"א

קונטרס 311

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

פּוֹמָא, דְּזִכִּית לְכֹל הָאִי, לָא אֲנָגִיבוּ מִבוּעָדָה. מִבוּעָדָה
נָפִיק וְלָא פָּסַק. עַלְדָּה קָרִינוּ (בראשית ב) וְנָהַר יוֹצֵא מִעֵדֶן.
וּכְתִיב (ישעיה נח) וּכְמוֹצֵא מִים אֲשֶׁר לֹא יִכְוְבוּ מִיָּמִיו.

הָאִידְנָא אֶסְהַדְנָא עָלֵי. דְּכֹל יוֹמִין דְּקָאִימְנָא, תְּאִיבְנָא
לְמַחְמֵי יוֹמָא דָּא, (נ"א רעותא לגלגלה רזא דא) וְלָא
סָלִיק בְּרֵעוּתֵי (ס"א ביד'), בַּר הָאִידְנָא, דְּהָא בְּעֵטְרָא דָּא
מִתְעַטֵּר הָאִי יוֹמָא. וְהַשְׁתָּא בְּעֵינָא לְגַלְגָּה מְלִין, קַמִּיה
דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, דְּהָא בְּלָהוּ מִתְעַטְרִין בְּרִישֵׁי. וְהָאִי
יוֹמָא לָא יִתְרַחֵק לְמִיעַל לְדוּכְתִיָּה, כְּיוֹמָא אַחְרָא. דְּהָא
כָּל יוֹמָא דָּא בְּרִשׁוּתֵי קִיָּמָא. וְהַשְׁתָּא שְׂרִינָא לְגַלְגָּה
מְלִין, בְּגִין דְּלָא אִיעוּל בְּכִסּוּפָא לְעֵלְמָא דְּאִתֵּי. וְהָא
שְׂרִינָא אִימָא.

ספר מאורות הזהר

הַפְּשׁוּטָה שְׁלֹמְעֵלָה מִן הַדְּעַת בְּדַעַת דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל בְּכֹל אֶחָד וְאֶחָד לְפִיּוֹם שְׁעוּרָא דִּילֵיהּ
וְעַל כֵּן מִצְוֹת קְרִיאַת שְׁמַע לְמַעְלָה מִכָּל הַמִּצְוֹת שֶׁהֵרִי אִיתָא וְאַתָּה פַּה עֵמֶד עֵמֶד
וְאִדְבָּרָה אֵלֶיךָ אֵת כָּל הַחֻקִּים כּוּ' וְשֵׁאת הַמִּצְוָה כּוּ' שֶׁהִיא מִצְוָה הִרְאֵשׁוּנָה הַכּוֹלֶלֶת
כָּל הַמִּצְוֹת וּמָה שְׁאִמְרוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָה בָּא חִבְקוּק וְהַעֲמִידֵן עַל אַחַת שֶׁהִיא הָאֲמוּנָה
גַּם זֶה אֲמַת אֲבָל אֵין הָאֲמוּנָה בְּכֹל צוּוִי כִּי עֲצִמִית וְטַבְעִית הִיא יְרֻשָׁה מֵאֲבוֹתֵינוּ, רַק
שֶׁהִיא יְסוּד הַמַּעֲמִיד וּמְקִיָּם כָּל הַמִּצְוֹת וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּשַׁעַר הָאֲמוּנָה אֲבָל אַחֲרֵי הָאֲמוּנָה
הִיא מִצְוֹת קְרִיאַת שְׁמַע בִּיחוד אֲלָקוֹת בִּיחודָא עֲלָאָה וְיִחודָא פִּתְּפָאָה בִּפְחִינַת גְּלוּי הָאֲמוּנָה
כְּמוֹ שֶׁיְהִיָּה לְעֵתִיד לְכוּב דְּכְתִיב וּמְלָאָה הָאָרֶץ דְּעָה בְּמַרְגֵּשׁ הַחַיּוֹת מִשֵּׁם הַנְּוִי"ה שֶׁהוּא
סוֹבֵב כָּל עֲלָמִין [וְזֵהוּ הַכֵּן הַפְּנֵנָה בְּמָה שֶׁכְּתוּב] כִּי הַנְּוִי"ה הוּא הָאֲלָקִים שְׁגַם הַנְּוִי"ה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כְּתִיב, (תהלים פט) **צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כְּסֵאֲךָ חֶסֶד וְאַמֶּת יִקְדְּמוּ כְּנִידָה. מֵאֵן חִבִּימָא, יִסְתַּפֵּל בְּהֵאֵי, לְמַחְמֵי אוֹרְחוֹי (ס"א דינוי) דְּקִדְיִשָּׂא עֲלָאָה, דִּינִין דְּקִשׁוּט, דִּינִין דְּמַתְעַטְרוּן בְּכַתְרֵי עֲלָאִין. דְּהֵא חִמִּינָא דְכְּלָהוּ בּוּצִינִין נְהָרִין מְבוּצִינָא עֲלָאָה, טְמִירָא דְכָל טְמִירִין, כְּלָהוּ דְרָגִין לְאַתְנַהְרָא. (נ"א וּכְלָהוּ אֵינֵן דְרָגִין לְאַתְנַהְרָא) וּבְהֵאֵוֹ נְהוּרָא דְבְּכָל דְרָגָא וְדְרָגָא, אֲתַגְלִיָּא מַה דְאַתְגְלִיָּא, וּכְלָהוּ נְהוּרִין אַחֲדוֹן, נְהוּרָא דָא בְּנְהוּרָא דָא, וּנְהוּרָא דָא, בְּנְהוּרָא דָא, וּנְהוּרִין דָא בְּדָא, וְלֹא מִתְפָּרְשֵׁן דָא מִן דָא.**

ספר מאורות הזהר

דְּבַחֲיִנָּת סוֹבֵב יְהִיָּה בְּכַחֲיִנָּת הַדְּעַת כְּמוֹ שֵׁם אֱלֹקִים שְׂבָא בְּדַעַת וְהַפְּרָה כּוּ' וְכָף הוּא הַמְּכֹנֵן כְּכֹל דְּכַרִּי כְּתִבֵי הַתּוֹרָה וּבְפִרְט בְּדְרוּשׁ דְּעַל פְּסוּק וְנִדְעָת הַיּוֹם כּוּ' וְלֹא יִטְעוּ בּוֹ לִימַר שְׁהָאֲמוּנָה בְּכַחֲיִנָּת סוֹבֵב לְמַעְלָה מִן הַדְּעַת לְבַד שְׂזִיָּה שְׁנֹאֲמַר וַיֵּאֱמִינוּ בְּה' וְכוּ' דָּאֵם בְּן מַצּוֹת יְחוּד אֱלֹקִים בְּקִרְיַת שְׁמַע הִיא בְּאֲמוּנָה לְבַד וְהִיא הַפּוּרָה גְּמוּרָה מִן הָאֲמַת אֲלָא תְּכוּנָה כְּנֹזְכֵר לְעִיל וְדִי לְמַבִּין.

(ג) יַדַּע נְאֻמָּנָה שְׁמִתְחַיֵּב בְּנַפְשׁוֹ מִמּוּשׁ

וּמַעְתָּה כָּל אִישׁ יִשִּׁים אֵל לְבוֹ בְּמַעַט זְמַן שִׁיפְנָה מַעְסָקוֹ לֹא יִקְטֵן בְּנַפְשׁוֹ בְּאֲמָרוֹ מַצַּד שְׁפִלוּתוֹ וְהַפְּרָתוֹ בְּפַחֲיִתוֹת עֲרָכּוֹ וְרַב טְרַדְתּוֹ כּוּ' מִי אֲנִכִי שְׂאֲבוּא לְמַעְלוֹת וּמְדַרְגּוֹת הַהִתְבּוֹנְנוֹת הַעֲמֻקּוֹת מְכַלִּי מַחוּ וְלְבוֹ וְלָמָּה אֵלֶּךָ בְּגְדוּלוֹת וּנְפִלְאוֹת מְמוּנֵי כּוּ', יַדַּע

עָשׂוּ, שֶׁהָרִי עָשׂוּ וְקָרָא עֶקֶב
מִשְׁעָה שֶׁעֶקֶב אֶת אַחִיו, וּמִיּוֹם
שֶׁנִּכְרָא הָעוֹלָם קוֹרָא לוֹ הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא עֶקֶב, שֶׁכְּתוּב הוּא
יִשׁוּפֵךְ רֹאשׁ וְאַתָּה תִּשׁוּפְנֵנוּ עֶקֶב.
אֵתָּה שֶׁנִּכְרָא עֶקֶב תִּשׁוּפְנֵנוּ
בַּתְחִלָּה, וּלְבִסּוֹף הוּא שִׁימְחָה אֶת
רֹאשְׁךָ מֵעַלְיָךְ. וּמִיְהוּ? סַמָּא"ל,
שֶׁהוּא רֹאשׁ שֶׁל הַנְּחֻשׁ שֶׁמִּפָּה
בְּעוֹלָם הַזֶּה.

וְעַל זֶה בִּפְטוֹן עֶקֶב אֶת אַחִיו, שֵׁם
עַלֵּיו לְקִיּוֹת עֶקֶב, וְנִטְלַע עָשׂוּ אֶת
הָעוֹלָם הַזֶּה בַּהֲתַחֲלָה. וְזֶה סוּד
הַפְּתוּב וְאַלֶּה הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מְלָכוּ
בְּאַרְצֵי אֲדוּם לִפְנֵי מֶלֶךְ מֶלֶךְ לִבְנֵי
יִשְׂרָאֵל. וְזֶהוּ הַסּוּד שֶׁאָמַר שְׁלֹמֹה
הַמֶּלֶךְ, (מַשְׁלִי ב) נִחְלָה מִבּוֹהֲלֹת
בְּרֹאשׁוֹנָה וְאַחֲרֵיתָהּ לֹא תִבְרָךְ,
בְּסוֹף הָעוֹלָם.

וְעַל זֶה (הוֹשֵׁעַ יב) בִּפְטוֹן עֶקֶב אֶת
אַחִיו וּבִאֲוֹנוֹ שָׂרָה אֶת אֱלֹהִים. מַה
זֶה וּבִאֲוֹנוֹ? כִּי אָמְרוּ, בְּכַח
וְהַתְקַף שְׁלוֹ נֶאֱהָ. אֲבָל לֹא כִּי.
בְּרוּר הַדְּבָר - שֶׁיַּעֲקֹב הָיָה דְיוֹקֵן
עַלְיָו וּגְרוֹף קְדוּשׁ, שְׂאִין גּוֹף מִיּוֹם
שֶׁהָיָה אָדָם הָרֹאשׁוֹן כְּמוֹ הַגּוֹף
שֶׁל יַעֲקֹב. וְיִפְיּוֹ שֶׁל אָדָם, מִמֶּשׁ
אוֹתוֹ הִיפִי הָיָה לִיַּעֲקֹב. וְדִיּוֹקֵן שֶׁל
יַעֲקֹב, דְיוֹקֵן שֶׁל אָדָם הָרֹאשׁוֹן
מִמֶּשׁ.

אָדָם הָרֹאשׁוֹן, בְּשִׁעָה שֶׁבֶּא הַנְּחֻשׁ
וְהַתְּפֹתָה עַל יָדוֹ, יִכַּל לוֹ הַנְּחֻשׁ.
מַה הַשְׁעָם? כִּי לֹא הָיָה כַח לְאָדָם
הָרֹאשׁוֹן, וְעַד עַכְשָׁיו לֹא נוֹלַד מִי
שֶׁהָיָה הַכַּח שְׁלוֹ. וּמִיְהוּ תִקְפוֹ שֶׁל
אָדָם הָרֹאשׁוֹן? זֶה שֵׁת, שֶׁהָיָה
בְּדִיּוֹקֵן שֶׁל אָדָם הָרֹאשׁוֹן מִמֶּשׁ,
שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ה) וַיּוֹלַד בְּדַמּוֹתָיו
בְּצִלְמוֹ וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שֵׁת. מַה
זֶה בְּדַמּוֹתָיו בְּצִלְמוֹ? שֶׁהָיָה מִהוּל.
וּכְשֶׁבֶּא הַמִּמְנָה שֶׁל עָשׂוּ אֶל

יַעֲקֹב, כִּבְר נוֹלַד תִּקְפוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, שֶׁהוּא יוֹסֵף, וְזֶהוּ וּבִאֲוֹנוֹ שָׂרָה אֶת אֱלֹהִים. (עַד כִּאֵן מִצְאָתִי).

דְּהוּהָ אַחֲרֵי יְדִיָּה בְּרַגְלֵיהָ, לָאוּ הִכִּי. אֶלֶּא, יָדוֹ אַחֲזָתָה
בְּמֵאֵן דְּהוּהוּא דְּהוּהָ עֶקֶב, וּמִנּוּ עָשׂוּ. דְּהָא עָשׂוּ עֶקֶב
אַקְרִי, מִשְׁעָמָא דְעֶקֶב לִיָּה לְאַחִיו, וּמִיּוֹמָא דְאַתְבְּרִי
עַלְמָא עֶקֶב קְרִי לִיָּה קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְכִתִּיב, (בְּרֵאשִׁית ג)
הוּא יִשׁוּפֵךְ רֹאשׁ וְאַתָּה תִּשׁוּפְנֵנוּ עֶקֶב. אֲנָתְךָ דְאַקְרִי עֶקֶב,
תִּשׁוּפְנֵנוּ בְּקַדְמִיתָא. וּלְבִסּוֹף הוּא דִימְחִי רִישְׁךָ מֵעַלְיָךְ.
וּמִנּוּ. סַמָּא"ל. דְּאִיְהוּ רִישָׁא דְחוּיָא, דְמְחִי בְּהַאי עַלְמָא.

וְעַל דָּא בִּפְטוֹן עֶקֶב אֶת אַחִיו, שְׂוִי עַלֵּיהָ לְמַהוּ עֶקֶב,
וְנִטְלַע עָשׂוּ הַאי עַלְמָא בְּקַדְמִיתָא, וְדָא רְזָא דְכִתִּיב,
(בְּרֵאשִׁית לו) וְאַלֶּה הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מְלָכוּ בְּאַרְצֵי אֲדוּם לִפְנֵי
מֶלֶךְ מֶלֶךְ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל. וְדָא אִיְהוּ רְזָא דְאָמַר שְׁלֹמֹה
מִלְכָּא, (מַשְׁלִי ב) נִחְלָה מִבּוֹהֲלֹת בְּרֹאשׁוֹנָה וְאַחֲרֵיתָהּ לֹא
תִבְרָךְ, בְּסוֹף עַלְמָא.

וְעַל דָּא (הוֹשֵׁעַ יב) בִּפְטוֹן עֶקֶב אֶת אַחִיו וּבִאֲוֹנוֹ שָׂרָה אֶת
אֱלֹהִים. מַאי וּבִאֲוֹנוֹ. הִכִּי אָמְרוּ בְּחִילָא וְתוֹקְפָא
דִּילֵיהָ נְאוֹת, אֲבָל לָאוּ הִכִּי. בְּרִירוֹ דְמֶלֶךְ, יַעֲקֹב דְיוֹקֵנָא
עַלְגָּה הָוָה, וּגּוֹפָא קְדִישָׁא. דְלִית גּוֹפָא מִיּוֹמָא דְהוּהוּ
אָדָם הָרֹאשׁוֹן, כְּגוֹפָא דְיַעֲקֹב, וְשׁוּפְרִיָּה דְאָדָם הָרֹאשׁוֹן,
הוּוּא שׁוּפְרִיָּה מִמֶּשׁ הָוָה לִיָּה לִיַּעֲקֹב. וְדִיּוֹקֵנִיָּה דְיַעֲקֹב,
דְיוֹקֵנָא דְאָדָם הָרֹאשׁוֹן מִמֶּשׁ.

אָדָם הָרֹאשׁוֹן, בְּשִׁעָמָא דְאַתָּא חוּיָא וְאַתְפֹּתָה עַל יָדֵי,
יִכִּיל חוּיָא לִיָּה. מַאי טַעְמָא. בְּגִין דְלֹא הוּוּא תוֹקְפָא
לְאָדָם הָרֹאשׁוֹן, וְעַד כְּעַן לֹא אֲתִיילִיד מֵאֵן דְּהוּהוּ תוֹקְפָא
דִּילֵיהָ. וּמִנּוּ תוֹקְפָא דְאָדָם הָרֹאשׁוֹן. דָּא שֵׁת, דְּהוּהוּ
כְּדִיּוֹקֵנָא דְאָדָם הָרֹאשׁוֹן מִמֶּשׁ, דְכִתִּיב, (בְּרֵאשִׁית ה) וַיּוֹלַד
בְּדַמּוֹתָיו בְּצִלְמוֹ וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שֵׁת. מַאי בְּדַמּוֹתָיו
בְּצִלְמוֹ. דְּהוּהוּ מִהוּל. וְכַד אֲתָא מִמְנָא דְעָשׂוּ לְגַבֵּי יַעֲקֹב,
כִּבְר אֲתִיילִיד תוֹקְפָא דְיַעֲקֹב, דְּאִיְהוּ יוֹסֵף. וְזֶהוּ וּבִאֲוֹנוֹ
שָׂרָה אֶת אֱלֹהִים. (עַד כִּאֵן מִצְאָתִי)

הַאי קְלָא דְאַתְתָּא, דִּיכִלָּא קְלָא דְחוּיָא לְאַחֲרָא

יַעֲקֹב, כִּבְר נוֹלַד תִּקְפוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, שֶׁהוּא יוֹסֵף, וְזֶהוּ וּבִאֲוֹנוֹ שָׂרָה אֶת אֱלֹהִים. (עַד כִּאֵן מִצְאָתִי).
הַקְדוּשׁ הַזֶּה שֶׁל הָאִשָּׁה שֶׁיִּכּוֹל קוֹל הַנְּחֻשׁ לְהַאֲחִז בָּהּ כְּמוֹ כְּלָב בְּכַלְבָּה, מַה הוּא? אֶלֶּא בֵּא וּרְאֵה

בה, ככלבא בכלבא, מאן איהו. (דף ק"א ע"א)
 אלא תא חזי, דלית בכל קלין דנשין דעלמא,
 דיכלא קלא דחויא לאתדבא בה,
 ולא תאחדא בה, ולא שתתפא בה. אלא תרין
 נשין אינון דיכלא קלא דחויא לאתאחדא
 בהון, חדא. האי דלא נטירת סואבות נדותה,
 וימי לבונה, פדקא יאות, או דאקדימת יומא
 חדא לטבול. וחדא, האי אתתא דמאחרת
 לבעלה עונה דילה למעבד צערא לבעלה, בר
 אי איהו לא חייש, ולא אשגח לדא.

ארין אינון תרין נשין, דהא כמה דאקדימו,
 הכי אינון מתאחרן, לגבי קלא דנחש,
 עד דאדביק קלא בקלא, וכמה דמתאחרן
 למעבד צערא לבעלה (כ"א בעבורה) בעפוכא
 דמצוה, הכי אקדים קלא דנחש, לאתדבא
 בה היא קלא דאתתא. ואלין אינון תרין נשין,
 דקלא דנחש אחיד בקלא דלהון, ככלבא
 בכלבא, סאובתא בטר סאובתא, זינא בטר
 זיניה.

ואם תאמר, מה איכפת לן, אי אחיד קלא
 בקלא, אי לא אחיד. ווי דהכי מתאבדן
 בני עלמא בלא דעתא. האי קלא דאתתא, פד
 אתערב ואשתתף בהדי קלא דנחש, בשעתא
 דחייבת ומרשעת נפקת מגו (נ"א א"ת) ומשטטא
 בעלמא, אי ערעת בהני תרין קלין, קלא
 דנחש, וקלא דאתתא, ואתתא אתחממת בהו,
 ואינון בה, וכיון (כ"א דמתחממן מתעבדין רוחא אלוין בחדה)
 דאתחממת, מתעבדין רוחא, ואגלים בהדה,
 עד דמשטטא, ועאל במעהא דהאי אתתא.
 והאי צנוקא דילידת, פד אתתא ההיא חייבתא,
 פקידת ליה ליהוה רוחא, דאיהו חבורא
 בישא, קלא דנחש, דמכשפשא בה, ואיהו
 מחייבא בינוקא, עד דאתת ההיא חייבתא,

שאין בכל קולות הנשים של
 העולם שיכול קול הנחש להדבק
 בו ולהאחז בו ולהשתתף בו.
 אלא שתי נשים הן שיכול קול
 הנחש להאחז בהן - אחת זו שלא
 שומרת טמאת גדה וימי לבונה
 פראוי, או שמקדימה יום אחד
 לטבל, ואחת זו אשר שמאחרת
 לבעלה את עונתה לעשות צער
 לבעלה, פרט אם אינו מקפיד ולא
 משגיח על זה.

ארין הן שתי נשים. שהרי כמו
 שהקדימו, כך הן מתאחרות לקול
 הנחש, עד שנדבק קול בקול,
 וכמו שמתאחדות לעשות צער
 לבעלה (בעבורה) בעפוכ מצוה, כך
 מקדים קול הנחש להדבק בקול
 אותה האשה. ואלו הן שתי נשים
 שקול הנחש אחוז בקול שלהן
 כמו כלב בכלבה, טמאה אחר
 טמאה, מין אחר מינו.

ואם תאמר, מה אכפת לנו אם
 אחוז קול בקול ואם לא אחוז?
 אוי שכך מתאבדים בני העולם
 בלי דעת. הקול הזה של האשה,
 כשמתערב ומשתתף יחד עם קול
 הנחש, בשעה שהרשעה
 ומרשעת יוצאת מתוך (האיפה)
 ומשוטטת בעולם, אם היא
 פוגשת באותם שני קולות, קול
 הנחש וקול האשה, והאשה
 מתחממת בהם והם בה, וכיון
 (שמתחממים נעשים רוח וחולקים עמה),
 שמתחממת נעשים רוח,
 ומתגשם עמה, עד שמשוטטת
 ונכנסת למעי אותה האשה.

והתינוק הזה שילדת, כשבאה
 אותה רשעית (לילית), פוקדת את
 אותה הרוח שהוא חבור רע, קול
 הנחש שמכשכש בה, והוא צוחק
 בתינוק, עד שבאה אותה
 הרשעית (לילית) כמו אשה
 שפוקדת בן לאשה אחרת,
 ומפטטת לו וצוחקת לו

כַּאֲתָתָא דְּפָקִידַת בְּרָא לְאַתָּתָא אַחְרָא,
וּמִפְּטוּטָא לִיהּ וְחַיִּיבַת לִיהּ, בְּפִטְפוּטָא עַד
דְּתִיתִי אִמִּיהּ. כִּן עֲבָדָא הָאִי רוּחָא. וְזִמְנִין
סְגִיאיִן, דְּאִיהוּ שְׁלִיחָא דְּהֵיאִא חַיִּיבָתָא,
וְקִטְלָא לִיהּ, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, (קהלת ד) וּמִיַּד
עוֹשְׂקֵיהֶם כָּח. וְלֹא (דף ק"א ע"ב) כִּמָּה דְּאַתּוּן
אַמְרִין. אֲלֵא הֵהוּא כַּח דְּהֵהוּא רוּחָא, וְעַל דָּא,
תְּרִין זִמְנִין כְּתִיב בְּהָאִי קָרָא, וְאִין לְהֶם מְנַחֵם.
חַד מְלִילִית חַיִּיבָתָא, וְחַד מֵהֵהוּא רוּחָא.

אִי סְבָא, הֲשָׁתָא אִית לָךְ רַחֲמִין, וְאַתְּ מִשְׁתַּעֲי,
כִּמָּאן דְּלֹא חֲמִית אִינוּן מְגִיחֵי קֶרְבָּא, הָא
כִּלְהוּ בְּשִׁלְמָא עִמָּךְ. הֲשָׁתָא מִכָּאן וּלְהֵלְאָה,
לֹא אַעֲדִי מִנְּאִי מִנְּאִי קֶרְבָּא בְּדִיל לְאַדְפְּרָא
שְׁמִי.

הֵהוּא חֲטָאת רוּבִין, קָאִים עַל פְּתָחָא כְּכִלְבָּא.
בְּזִמְנָא דְּקָלָא בְּתַרְזִיבָתָא, דְּיַהֲיִבַת אַתָּתָא,
נְפִיק, אִיהוּ דְּלִיג מְעַל פְּתָחָא וְאַתְעֵבֵר מִתַּמָּן,
וְאִזִּיל אֲבַתְרָהּ. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּקוּדְשָׁא
כְּרִיף הוּא שְׂדֵר חַד מִפְּתָחָא דִּלְיָהּ, וְקָלָא
פְּרָחָא, וּמִפְּתָחָא אַתֵּיא, וְחוּיָא אִזִּיל בְּתַר קָלָא
דְּהוּא נְפִיק לְעֵלְמָא, וְעַד טוּרָא דְּבִטְנָא אִזִּיל,
וּמְכַשְׁפָּשָׂא, עַד עֵידָן דְּאַתְנַקִּיאַת, מֵהֵהוּא
זוּתְמָא, דְּנִשְׁכִּין דְּחוּיָא בִישָׂא. וְקוּדְשָׁא כְּרִיף
הוּא, מְסַבֵּב סְבוּבִין, וְעֵבִיד עוּבְדִין פְּדָקָא
יָאוּת.

וְכֵר דָּא, בְּגִין דְּהֵהוּא בְּטָן אַתְדַּחֲיָא. הָא וְדָאִי,
אַתְדַּחֲיָא מֵהֵהוּא בְּטָן, וְלִית לִיהּ חוּלְקָא,
וְאַתְדַּחֲי מִבְּטָן דְּלַתָּתָא, דְּשָׂאֵר נִשְׁיִן דְּעֵלְמָא
דָּאָף עַל גַּב דְּעֵבִיד צַעַר לֹא אַתְיִיהִיב לִיהּ רִשׁוּ
לְשִׁלְטָאָה בֵּיהּ. וּמֵאן בְּטָן אַתְיִיהִיב לִיהּ,
וְאִיהוּ שְׁלִיט עֲלִיהּ. הֵהוּא בְּטָן דְּסוּטָה,
דְּכְתִיב, (במדבר ח) וְצִבְתָּהּ בְּטָנָהּ, בְּגִין דְּהָאִי בְּטָן,
עֵבִיד בֵּיהּ נוֹקְמִין לְרַעוּתֵיהּ, וְהָאִי בְּטָן דִּילְיָהּ

בְּפִטְפוּטָא עַד שְׁתַּבָּא אִמוּ. כִּן
עוֹשֶׂה אוֹתָהּ הַרוּחַ. וּפְעָמִים רַבּוֹת
שְׂהוּא שְׁלִיחַ שֶׁל אוֹתָהּ הַרְשָׁעִית,
וְהוֹרְגַת אוֹתוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (קהלת ד)
וּמִיַּד עוֹשְׂקֵיהֶם כָּח, וְלֹא כִּמוּ
שְׂאֵתָם אוֹמְרִים, אֲלֵא אוֹתוֹ כָּח
שֶׁל אוֹתָהּ רוּחַ. וְעַל זֶה פְּעָמִים
כְּתוּב בְּפִסְוֶק הַזֶּה וְאִין לְהֶם מְנַחֵם
- אַחַד מְלִילִית הַרְשָׁעָה, וְאַחַד
מֵאוֹתָהּ הַרוּחַ.

אִי סְבָא, עַתָּה יֵשׁ לָךְ רַחֲמִים,
וְאַתָּה מְדַבֵּר כְּמִי שֶׁלֹּא רָאָה אֵלֹו
הַיּוֹצֵאִים לְקֶרֶב, הַרִי כֵּלֶם בְּשִׁלוֹם
עִמָּךְ. עַתָּה מִכָּאן וּלְהֵלְאָה לֹא
אֶפְשֵׁט מְעַלִּי כְּלִי הַקֶּרֶב בְּעֵבוּר
שְׂאֲזָכִיר שְׁמִי.

אוֹתוֹ חֲטָאת רַבִּין עוֹמֵד עַל הַפְּתַח
כִּמוּ כִּלְבִּ. בְּזִמְן שֶׁהַקּוֹל הַאֲחֵרוֹן
שְׁנוֹחֲנַת הָאִשָּׁה יוֹצֵא, הוּא מְדַלֵּג
מְעַל הַפְּתַח וְעוֹבֵר מִשָּׁם וְהוֹלֵף
אַחֲרֶיהָ. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם
שֶׁהַקּוֹדֵשׁ כְּרִיף הוּא שׁוֹלַח מִפְּתַח
אַחַד שְׁלוֹ, וְהַקּוֹל פּוֹרֵחַ, וְהַמְּפַתַּח
כָּא, וְהַנְּחֹשׁ הוֹלֵף אַחַר הַקּוֹל
שֶׁהוּא יוֹצֵא לְעוֹלָם, וְעַד הַהִר
שֶׁבְּכִטָּן הוֹלֵף וּמְכַשְׁפָּשׂ, עַד הַזִּמְן
שֶׁמִּתְנַקֵּית מֵאוֹתָהּ הַזִּקְמָה שֶׁל
נְשִׁיכוֹת הַנְּחֹשׁ הַרְעִ. וְהַקּוֹדֵשׁ
כְּרִיף הוּא מְסַבֵּב סְבוּבִים וְעוֹשֶׂה
מַעֲשִׂים כְּרִאוּי.

וְכֵר זֶה מִשּׁוּם שְׂאוֹתָהּ הַבְּטָן
נִדְחָתָה. הַרִי וְדָאִי שְׁנִדְחָה מֵאוֹתָהּ
הַבְּטָן, וְאִין לוֹ חֵלְקָא, וְנִדְחָה
מֵהַבְּטָן שֶׁלְמִטָּה שֶׁל שְׂאָר נְשׁוֹת
הָעוֹלָם. שְׂאָף עַל גַּב שְׁעוֹשֶׂה
צַעַר, לֹא נִתְּנָת לוֹ רִשׁוֹת לְשִׁלְטָ
בֵּיהֶם. וְאִיזוֹ בְּטָן נִתְּנָת לוֹ וְשׁוֹלְט
עֲלֶיהָ? אוֹתָהּ הַבְּטָן שֶׁל הַסּוּטָה,
שְׁכָתוּב (במדבר ח) וְצִבְתָּהּ בְּטָנָהּ.
מִשּׁוּם שֶׁבְּכִטָּן הַזֶּה עוֹשֶׂה בֵּיהּ
נְקָמוֹת כְּרָצוֹנוֹ, וְהַבְּטָן הַזֶּה הִיא
שְׁלוֹ, וְהַקּוֹדֵשׁ כְּרִיף הוּא נִתָּן לוֹ

אִיהוּ, וְקוּדְשָׁא כְּרִיף הוּא

בשביל שלא ידחה מהכל. עכשו, אהובים שלי, הקשיבו. לא ראיתי אתכם ודברתי עמכם, (קהלת א) כל הדברים יגיעים, לא יכול איש לדבר, אפלו דברי התורה הם יגיעים.

כתוב (בראשית לה) ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו, וכתוב וירא כי לא יכל לו ויגע בכף ירכו. ואותה ירף שהרויח מיעקב. ואותה הירף בחלשתה עד שבא שמואל. מה זה בחלשה? שלא משך נבואה. כשבא שמואל, נטל אותה ירף והעלה אותה מאותו מקום וחטף אותה ממנו, ומאותו זמן העברה ממנו ולא היה לו חלק בקדשה כלל.

הקדוש ברוף הוא לא קפח ולא דחה אותו מן הכל, משום ששמואל נטל את הירף שלו, אלא נתן לו חלק אחד, ומהו? נתן לו אותה ירף ובטן של הסוטה תמורת אותה ירף ובטן שהעביר ממנו, ולכן את שניהם נתן לו הקדוש ברוף הוא להיות המקום הקדוש פנוי מכל טמאה.

ו**לנפֿר** ירף. מה זה ולנפֿל? ונפלה ירכה היה צריך להיות! ולצבות, וצבתה היה צריך להיות! אלא כמי שזרק עצם לכלב ואמר לו: טל את זה לחלקך. ומהכל לא הרע לפניו אלא שגלו (השוציא) ממנו ירף, משום שהוא יגע והתעצר עליה והרויח אותה והוציא אותה ממנו. ולכן הקדוש ברוף הוא הפיל לו את העצם הזו של הסוטה והוציא אותו לו, כמו שאמרנו, וכנה הוא רוח ושמת.

כִּי אותן המרכבות והסיוע שלו תמיד רוצים ירף, והולכים בתשוקה אחריה, ומשום כך הברכים של הרבנים עיפים, וזה מן זה. שכל התשוקה שלהם אחר

יהיב ליה בגין דלא אתדחי מפלא. השתא רחמימן דילי, אציתו. לא חמינא לכו, ומלילנא לכו. (קהלת א) כל הדברים יגיעים, לא יכיל איניש למלא, אפילו מלין דאורייתא יגיעים אינון.

כתוב, (בראשית לב) ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו, וכתוב וירא כי לא יכול לו ויגע בכף ירכו. והוא ירף דרווח מיעקב. והוא ירף בחלישו דיליה עד דאתא שמואל. מאי בחלישו דלא משיך נבואה. פד אתא שמואל, נטל ההוא ירף, וסלקיה מההוא אתר, וחטף ליה מניה, ומההוא זמנא אתעדי מניה, ולא הוה ליה חולקא בקדושה כלל.

קדשא ברין הוא לא קפח, ולא דחי ליה מפלא, בגין דנטל שמואל ירף דיליה, אלא יהיב ליה חולקא חדא. מאי איהו. יהיב ליה ההוא ירף ובטן דסוטה, חלף ההוא ירף ובטן, דאעדי מניה. ועל דא תרווייהו יהיב ליה קדשא ברין הוא, למהוי אתרא דקדשא פנוי מכל סאבותא.

ו**לנפֿר** ירף. מהו ולנפיל, ונפלה ירכה ולצבות, וצבתה ירכה מיבעי ליה. אלא, פמאן דאשדי גרמא לכלבא, ואמר ליה, טול האי לחולקך. ומכלא לא אבאיש קמיה, אלא דגזלו (ס'א דאפיקו) מניה ירף, בגין דאיהו יגע ולא עליה, ורווח ליה ואפיקו ליה מניה. ועל דא, קדשא ברין הוא אפיל ליה, גרמא דא דסוטה, ואפיק ליה כדקאמרן, ובדא איהו רוי וחדי.

כִּי אינון רתיכין וסייעתא דיליה, בעאן תדיר ירף, ואזלי בכסופא אבתריה. ובגין דא, הני ברכי דרבנן דשלהי, מן דא איהו. דכל כסופא דלהון, בתר ירף איהו, וכל שפן ירף

דְּרַבְּנֵי, וְכָל מְלָה אֲהַדְרָ לְאַתְרֵיהּ, וְקוּדְשָׁא
 בְּרִיף הוּא לֹא גִרַע פְּלוּם, מִפְּל מַה דְּאַצְטְרִיף,
 וְלֹא בָּעָא דִּיקְרַב לְקְדוּשָׁה, בַּר עֲמִיּהָ וְעַדְבֵּיהּ
 חוּלְקֵיהּ וְאַחֲסַנְתֵּיהּ. כְּמָה דְּעֵבִיד קְדוּשָׁא בְּרִיף
 הוּא לְעֵילָא, הֵכִי עֲבָדֵי יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, וְהֵכִי
 אֲצְטְרִיף לְמַעְבַּד, וְהֵכִי תַּנְיִנָן, אֲסִיר לִיהּ
 לְיִשְׂרָאֵל, לְמִילְף אֲוִרֵיתָא לְעוֹבְדֵי כּוֹכְבִים
 וּמְזֻלוֹת, דְּקַתִּיב, (תהלים קמז) מִגִּיד דְּבָרָיו לְיַעֲקֹב
 וְגו', לֹא עָשָׂה כֵן לְכָל גּוֹי וְגו'.

הִרְף הִיא, וְכָל שְׁפָן יִרְף שֶׁל
 חֲכָמִים, וְכָל דְּבַר חוֹרָר לְמִקּוּמוֹ.
 וְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא לֹא גוֹרַע כְּלוּם
 מִפְּל מַה שְׁצְרִיף, וְלֹא רוּצָה
 שִׁיתְקַרֵּב לְקְדוּשָׁה חוּץ מֵעִמּוֹ
 וְגוֹרְלוֹ, חֲלָקוֹ וְנִחְלָתוֹ. כְּמוֹ
 שְׁעוּשָׁה הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא
 לְמַעְלָה, כְּף עוֹשִׂים יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה
 וְכְף צְרִיף לְעֻשׂוֹת. וְכְף שְׁנִינּוּ,
 אֲסוּר לְיִשְׂרָאֵל לְלַמֵּד תּוֹרָה
 לְעוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, שְׁכַתוֹב
 (תהלים קמז) מִגִּיד דְּבָרָיו לְיַעֲקֹב וְגו',
 לֹא עָשָׂה כֵן לְכָל גּוֹי וְגו'.

וְעַד דָּא דְּחִי לִיהּ יַעֲקֹב, וְדְחִי לִיהּ שְׁמוּאֵל,
 דְּלֹא יְהֵא לִיהּ חוּלְקָא (דף ק"ב ע"א)
 בְּקְדוּשָׁא. וּבְגִין דָּא, כָּל נְטִירוֹ דְּבָבוּ לְיִשְׂרָאֵל,
 עַל דָּא אִיהוּ. לְכַלְפָּא דְּחִטִּיף עוֹפָא דְּכִיָּא מִן
 שׁוּקָא, וְאִיִּתֵּי לִיהּ, וְעַד לֹא אֲתַבֵּר, אָתָּא חַד
 בַּר נָשׁ וְחֲטָפָא מִנֵּיהּ, לְבַתָּר יְהִיב לִיהּ חַד
 גְּרָמָא גְּרִירָא בְּלֹא תוֹעֲלָתָא.

וְכֵן דְּחָה אוֹתוֹ יַעֲקֹב וְדְחָה אוֹתוֹ
 שְׁמוּאֵל, שְׁלֹא יִהְיֶה לוֹ חֵלֶק
 בְּקְדוּשָׁה. וּמִשּׁוּם כֵּךְ כָּל שְׁמִירַת
 הַשְּׁנָאָה לְיִשְׂרָאֵל הִיא עַל כֵּךְ.
 לְכַלֵּב שְׁחֲטָף עוֹף טְהוֹר מִהַשּׁוּק
 וְהִבִּיא אוֹתוֹ, וְטָרַם שְׁנִשְׁבֵּר בָּא
 אִישׁ אֶחָד וְחֲטָף אוֹתוֹ מִמֶּנּוּ,
 וְאַחַר כֵּךְ נָתַן לוֹ עֵצִים נְגַרְרַת אַחַת
 בְּלִי תוֹעֲלָת.

כֵּךְ לְשִׁרוֹ שֶׁל עֵשׂוֹ, אֲפִיקוֹ לִיהּ מִהֵהוּא בְּטָן,
 חֲטִיפוֹ מִנֵּיהּ הֵהוּא יִרְף. לְבַתָּר יְהִיבוּ לִיהּ
 גְּרָמָא חַד, הֵהוּא בְּטָן וְהֵהוּא יִרְף דְּסוּטָה, וְלֹא
 אֲחֵרָא. הָא גְּרָמָא, דְּקָא יְהִיבוּ לִיהּ לְחוּלְקֵיהּ
 וְעַדְבֵּיהּ, וְעָרַב לִיהּ. וּבְגִין כֵּךְ, כָּל דִּינִין
 דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא דִּינִין דְּקָשׁוּט אִינּוּן, וּבְנִי
 נָשָׂא לֹא יִדְעִין, וְלֹא מִשְׁגִּיחִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיף
 הוּא. וְכִלְהוּ בְּאַרְחָ קָשׁוּט. הִיא אֲסִטְיַאת גְּרָמָה
 מִבְּעַלָּה, כְּמָה דְּאַתָּ אָמַר (משלי ב) הַעֲזֹבֶת אֶלּוּף
 נְעוּרֶיהָ וְגו', אוֹף הֵכִי אֲתַתָּא, כְּגוּוֹנָא דִּילָהּ
 בְּאַרְעָא.

כֵּךְ לְשִׁרוֹ שֶׁל עֵשׂוֹ הוֹצִיאוּ אוֹתוֹ
 מֵאוּתָהּ הַבְּטָן, חֲטָפּוֹ מִמֶּנּוּ אֵת
 אוֹתָהּ הִרְף, אַחַר כֵּךְ נָתַנּוּ לוֹ עֵצִים
 אַחַת - אוֹתָהּ הַבְּטָן וְאוֹתָהּ הִרְף
 שֶׁל הַסּוּטָה, וְלֹא אַחַר. זֶה הַעֵצִים
 שְׁתַּנּוּן לְחֲלָקוֹ וְלַגְרָלוֹ וְעָרְבָה לוֹ.
 וּמִשּׁוּם כֵּךְ כָּל דִּינֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּף
 הוּא הֵם דִּינֵי אֱמֶת, וּבְנֵי אָדָם לֹא
 יוֹדְעִים וְלֹא מִשְׁגִּיחִים לְקוּדְשׁ
 בְּרוּף הוּא, וְכִלְם בְּדִרְף אֱמֶת. הִיא
 הַסְּטֵמָה אֵת עֲצָמָה מִבְּעַלָּה, כְּמוֹ
 שְׁנַאֲמַר (משלי ב) הַעֲזֹבֶת אֶלּוּף
 נְעוּרֶיהָ וְגו'. אִף כֵּךְ הָאֵשָׁה כְּגוֹן
 שְׁלֵה בְּאַרְץ.

הָא חֲזִי, מָאן דְּאַשְׁפַּח חֲבָרָא כְּוֹתֵיהּ, דְּעֵבִיד
 פְּעוּבְדוֹי בְּעַלְמָא, רְחִים לִיהּ, וְאַתְדַּבֵּק
 בַּהֲדִיָּה, וְעֵבִיד עֲמִיּה טִיבוֹ. אֲבָל סְטְרָא אֲחֵרָא
 לֹאוּ הֵכִי, פִּינּוֹן דְּאַשְׁפַּח מָאן דְּשִׁבַּק סְטְרָא
 דְּקוּדְשָׁה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וְעֵבִיד פְּעוּבְדוֹי,
 וְאַתְדַּבֵּק בָּהּ, כְּדִין בַּעֲיָא לְשִׁינְעָה וְלֹאֲפָקָא

בָּא וְרָאָה, מִי שְׁמוּצָא חֲבַר כְּמוֹתוֹ
 שְׁעוּשָׁה כְּמַעֲשֵׂיו בְּעוֹלָם, אוֹהֵב
 אוֹתוֹ וְנִדְבֵק עִמּוֹ וְעוֹשֶׂה עִמּוֹ
 טוֹב. אֲבָל הַצַּד הָאֲחֵר לֹא כֵּךְ;
 כִּינּוֹן שְׁמוּצָא מִי שְׁעוֹב אֵת צַד
 הַקְדוּשָׁה שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא
 וְעוֹשֶׂה כְּמַעֲשֵׂיו וְנִדְבֵק בּוֹ, אִז
 הוּא רוּצָה לְכַלּוֹתוֹ וְלֵהוֹצִיאוֹ מִן

לִיה מְעֻלְמָא. הַאי אַתְתָּא, עֲבַדְתָּ כְּעוֹבְדָהָא, וְאַתְדַּבְקַת בְּהּ, חֲזִי מַה דְּעֲבַדְתָּ בְּהּ, וְצַבְתָּהּ בְּטַנְהָ וְנַפְלָה יִרְכָה. קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאוּ דְשִׁבִיק לְסִטְרָא אַחְרָא, וְאַתְדַּבְקַת בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּדִין רַחִים לִיה, וְעֵבִיד לִיה כֹּל טִיבוּ דְעֻלְמָא. הַשְׁתָּא סְבָא אַתְקִין גְּרַמְיָהּ, דְּהָא חוּיָא אֲזִיל לִיה, וּבְכַעַל לְאַתְגְּרָא בְּהַדָּךְ, וְלֹא יְכִיל.

הַעוֹלָם. הַאֲשֶׁה הַזֶּה עֲשֵׂתָה כְּמַעֲשֵׂי וְנִדְבָקָה בּוֹ, רְאֵה מַה הוּא עֹשֶׂה בְּהּ - וְצַבְתָּהּ בְּטַנְהָ וְנַפְלָה יִרְכָה. וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵינוֹ כֵּן; מִי שֶׁעוֹבֵב אֶת הַצַּד הַאֲחֵר וְנִדְבַק בְּקוּדְשׁ בְּרוּךְ-הוּא, אִזְ אֹהֵב אוֹתוֹ וְעוֹשֶׂה לוֹ כֹּל טוֹב שֶׁבְּעוֹלָם. עֲכָשׁוּ, וְקִין, תִּקַּן עֲצָמָךְ, שְׁהָרִי הַנְחֹשׁ הֶלֶךְ לוֹ וְרוּצָה לְהַתְגַּרְוֹת כִּי וְלֹא יְכִיל.

פְּתַח וְאָמַר (קהלת א) מַה יִּתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עֲמָלוֹ שִׁיעֲמוּל תַּחַת הַשָּׁמַשׁ, וְכִי לֹא אַתָּא שְׁלָמָה אֱלָא לְאוּלְפָּא מְלָה דָּא. אֵלוּ אָמַר (כ"א) וְכִי מַה אַתָּא שְׁלָמָה מְלָמָא לְאַלְפָּא בְּמִלְחָה דָּא וְתוּ אֵלוּ אָמַר (ב) עֲמָלוֹ שִׁיעֲמוּל יְאוּת, דְּהָא אֲשַׁתָּאֵר עָמַל, דְּאִית בֵּיהּ יִתְרוֹן. אֱלָא כִּיּוֹן דְּכַתִּיב בְּכָל עֲמָלוֹ, הָא כָּלְלָא דְכָלְלָא, דְּלֹא אֲשַׁתָּאֵר כְּלוּם דְּאִית בֵּיהּ יִתְרוֹן.

פְּתַח וְאָמַר, (קהלת א) מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול תחת השמש. וכי לא בא שלמה אלא ללמד דבר זה? אלו אמר (וכי מה בא שלמה המלך ללמד בדבר זה? ועוד, אלו אמר) בעמלו שיעמול - יפה, שהרי נשאר עמל שיש בו יתרון. אלא כיון שכתוב בכל עמלו, הרי הכלל של הכל - שלא נשאר כלום שיש בו יתרון.

אֲרָא, לְאוּ לְכָל אָדָם אָמַר שְׁלָמָה דָּא, אֱלָא אָדָם אִית בְּעֻלְמָא, דְּאִיהוּ מִשְׁתַּדֵּל תְּדִיר בְּבִישׁ וּלְאַבְאָשָׁא, וְלֹא אֲשַׁתַּדֵּל בְּטַב אֲפִילוּ רְגַעָא חֲדָא. וְעַל דָּא כְּתִיב עָמַלוֹ, וְלֹא כְּתִיב יִגִּיעוּ. עָמַלוֹ: כְּמַה דְּאִתְּ אָמַר, (תהלים ז) שׁוּב עָמַלוֹ בְּרָאשׁוֹ. (במדבר כג) וְלֹא רָאָה עָמַל בְּיִשְׂרָאֵל. יִגִּיעוּ: כְּמַה דְּאִתְּ אָמַר (תהלים קכח) יִגִּיעַ כַּפִּיךָ כִּי תֹאכַל וְגו'. וְכְתִיב (בראשית לא) וְאֵת יִגִּיעַ כַּפִּי רָאָה אֱלֹהִים. אֲבָל עָמַלוֹ, כְּתִיב (תהלים י) עָמַל וְכַעַס. הַשְׁתַּדְּלוּתוֹ הִיא תְּמִיד לְרַע, וְעַל כֵּן הוּא תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ.

אָרָא שלא לכל אדם אמר שלמה את הדבר הזה, אלא יש אדם בעולם שמשתדל תמיד ברע ולחרע, ולא משתדל בטוב אפילו רגע אחד, ועל זה כתוב עמלו ולא כתוב יגיעו. עמלו - כמו שצאמר (תהלים ט) שוב עמלו בראשו. ולא ראה עמל בישראל. יגיעו - כמו שצאמר (שם קכח) יגיע כפיך כי תאכל וגו'. וכתוב (בראשית לא) ואת יגיע כפי ראה אלהים. אבל עמלו, כתוב (תהלים י) עמל וכעס. השתדלותו היא תמיד לרע, ועל כן הוא תחת השמש.

בְּשַׁעְתָּא דְּהַאי אָדָם אֲשַׁתַּדֵּל בְּבִישׁ, עַל הַאי כְּתִיב, (איוב יח) לֹא גִין לוֹ וְלֹא נִכְד בְּעַמּוֹ וְגו', דְּהָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעִי, דְּלֹא יַעֲבִיד תּוֹלְדִין, דְּאֵלְמָלָא יַעֲבִיד תּוֹלְדִין, הַזֶּה מִטְשַׁטְשָׁא עֻלְמָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, מַה יִּתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עֲמָלוֹ. וּמֵאֵן דְּלֹא יִשְׁתַּדֵּל לְמַעַבְדַּ תּוֹלְדִין, אַתְדַּבְקַת בְּהַאי סִטְרָא דְּאָדָם בִּישָׁא וְעַל תַּחוֹת גְּדַפּוּי.

בשעה שהאדם הזה משתדל ברע, על זה כתוב (איוב יח) לא גין ולא נכד בעמו וגו', שהרי הקדוש ברוך הוא רוצה שלא יעשה תולדות, שאלמלא יעשה תולדות, הנה מחריב את העולם, ועל זה כתוב מה יתרון לאדם בכל עמלו. ומי שלא משתדל לעשות תולדות, נדבק בצד הנה של אדם רע, ונכנס תחת כנפיו.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֱהָלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. וְלִקְצַן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

שְׁלַחן עֶרְוֶה הַלְכוֹת שֶׁבֶת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מחלק לכל שבִּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על א"ח וי"ד

מכון 'הלכות שבת השנתית' - ללימוד כל אי"ח 'הלכות שבת' במעגל כל שבִּתוֹת השנה
שְׁלַחן עֶרְוֶה מְפַשֵּׁל עוֹלָמִים לְלִמּוּד שוֹלְחַן עֶרְוֶה מְחַבֵּר עִם רַמְ"א
עֶשְׂרֵי יָמֵי קִבְיָה שֶׁהָיוּ לְרַמְ"א לְלִמּוּד שוֹלְחַן עֶרְוֶה מְחַבֵּר מִן הַיָּמִים הַלְלוּת כָּל שֶׁבֶת הַחַבֵּר

ע"י רבי יוסף קארו **ע"י רבי משה אהרן אפרתי**

מכון 'הלכות שבת השנתית' - ללימוד כל אי"ח 'הלכות שבת' במעגל כל שבִּתוֹת השנה
שְׁלַחן עֶרְוֶה מְפַשֵּׁל עוֹלָמִים לְלִמּוּד שוֹלְחַן עֶרְוֶה מְחַבֵּר עִם רַמְ"א
עֶשְׂרֵי יָמֵי קִבְיָה שֶׁהָיוּ לְרַמְ"א לְלִמּוּד שוֹלְחַן עֶרְוֶה מְחַבֵּר מִן הַיָּמִים הַלְלוּת כָּל שֶׁבֶת הַחַבֵּר

אמר רחב"א אמר רבי יוחנן כל המשרת שבת נחלתו
אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו

ג' ציון **א' בראשית**

לימוד שולחן ערוך הלכות שבת
לכל שבִּתוֹת הַשָּׁנָה - עמוד אחד ליום
חיובא ומיא לרווח ולחור לדעת הלכות שבת. ולעבוד
עליהם במחוט בעט אחת בשנה. (ספר חסידים)

קודם ללימוד יאמר: הנינו וזהו ללמוד. קדי שביאי תלמודי לירי מנשה. ולירו מרות וישות. ולירו ידעות תהלה. ונהרני עושה לשם חבור קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהודה וקשם ארבי. מתקשרים יאהרנהויה על ידי העולם ברחילו וקרימו בחיובא שלימם בשם כל ישראל.

א. פסול חכמים ולחוקן הקהות אפילו בבית
של עובד חכמים אמר רבין ולצורך מחבר
הוא אנו עשו כן לא יקשע בבין. הגה: ויש
 (כ"ח):

ב. אם בני עובד חכמים ישראל לא בשבת
באשר מבין לחמשי שלא יבטלו בו. הגה:
 מרום אם התנה ישראל עם אינו יהודי שלא לעשות
 לו מלאכה בשבת והעובד חכמים עשאה בעל
 כרחו למהר להטלים מלאכה אין לחוש (מבדו)
 ויש פוק מי שסוף רובו ויבנו ירוחם ויבן ויבן. ועין לקמן
 סימן תקפ"ג):

ג. מלאכת חורטא אפילו במטלטלין כגון
ספתי הדיעה ישראל ירעו כגון מלאכת
חורטא:

ד. אם שכי אינו יהודי לשנת או לעולם
שיחטבו לו או שארונג לו בבר חרי זה חובת
וארעו משבת כאילו קצץ עץ שיחטבו לו
ספר או שארונג לו כגד עשה ככל
ולא יעשה המלאכה בבית ישראל ויש מי
שעשה בשבתו של עובד חכמים
שארית בשבתו של עובד חכמים
 (הגה: ודוק)

ה. אם עשה המלאכה בבית ישראל ויש מי
שעשה בשבתו של עובד חכמים
שארית בשבתו של עובד חכמים
 (הגה: ודוק)

ו. חייב עשה המלאכה בבית ישראל ויש מי
שעשה בשבתו של עובד חכמים
שארית בשבתו של עובד חכמים
 (הגה: ודוק)

ז. חייב עשה המלאכה בבית ישראל ויש מי
שעשה בשבתו של עובד חכמים
שארית בשבתו של עובד חכמים
 (הגה: ודוק)

סדר הלימוד לשבת פ' בראשית

הלכות שבת

סימן רמב - לחזור בכבוד שבת, ובו ספיק
א"ר

א. אפילו מי שצריך לאחוראם או יש לו מעט
משלו צריך לזרז עצמו לכבד את השבת ולא
אחר עשה שובק חול ולא הצטרף לבית
אביו למי שהשנה חרקה לו בחיה על כן
צריך לעצמו כשאר ימים כדי לכבד השבת
מקצת עורא שיהיו מכבדים בבית חמשי
בשבת מפני שחייב בבית לעשות מהם לבצע
כדי שיהיו חייבים בבית לעשות מהם לבצע
 (הגה: והוא מכבוד שבת ויום טוב אפילו ריש ספסא ראש
 השנה) שבתה שבמקצת מקומות נהגו לאכול מוליתא
 שקורין שבמקצת אפילו שבת ובי למן שיהיה
 מכוסה למעלה ולמטה (הפרי"ד) ולא ראיה ליהוש
 (לה):

סימן רמב - דין המשיב שחזר ומרוץ

לבותא וכו' ב' מקשים

א. לא ישיב אדם מרוץ שלו לאינו יהודי
שעשה לו מלאכה כגון שבת דהוא מרוץ לאו
משיבא (פרוס אים הוא הנוכח ליתא חלק
ספסא שישבא לביתו) עבד האמי שכל
הרווח של ישראל וכו' את האינו יהודי
כגון כן ליום המלאכה ששמו יהודי זה שנת
מלאכה בשליחתו של ישראל אחר שזה
מותר שכן דרך לקבל שחזר באימותו ואין לו
מי שיעשה שחזר של ישראל אחרים האינו
יהודי לקחת באימותו ולעצמו הוא עובד
והוא מותר כמרוץ יודעים ידע בשבת. הגה:
ואין על מי שלא לקחה האינו יהודי רק ללשיל או
לכבוע ויש לישראל אחר המה שאינו יהודי
עובד בשבת שחזר האינו יהודי אחרת דנשיב
עובד ידע בשבת שמימינו פוק ו' וביט יוסף סימן
ה' (הגה: ודוק)

